

SERMÓ DE SANT MAGÍ¹

Mn. Joan Sanglas i Banús,
rector de Calaf i deu parròquies més

Benvolguts Sr. rector, Mn. Anton, mossens, comissió organitzadora de les festes del barri de St. Magí, feligresos de Cervera, amics i devots de St. Magí.

Quan el vostre rector em va invitar a fer l'homilia en aquesta jornada tan senyalada no vaig poder-m'hi negar per la consideració que li tinc, ni m'hi vaig negar pel repte que suposava per a mi entrar en aquesta festa que simplement coneixia per les referències de la televisió quan donen alguna notícia sobre aquest esdeveniment de la portada d'aigua de la font de St. Magí cap a Tarragona, especialment.

En pocs dies he procurat llegir algunes referències a aquesta festa i de la vida i santedat de St. Magí. Just abans d'ahir, vaig desplaçar-me a aquest meravellós racó de St. Magí de Bufraganya. Vaig beure aigua de la font malgrat el cartell que diu "aigua sense garantia sanitària". Comentant aquest cartell amb una família

de Tarragona i un ciclista, vam concloure que si no era amb garantia sanitària, sí que era amb garantia per anar al cel.

Permeteu-me, doncs, que us transmeti la reflexió personal que he fet deixant-me portar per St. Magí i per la festa de la portada i distribució d'aigua miraculosa de la font de sant Magí.

1.- Sant Magí, màrtir. El martiri està contemplat, majoritàriament, com una vergonya pels que han provocat la mort a una persona bona de forma absurda. També, el martiri ressalta el dolor, la tortura, el sofriment i la mort cruenta. Però pel testimoni del màrtir hi veiem una altra dimensió. El màrtir no es queixa del sofriment corporal sinó del dolor que sent al veure que les persones actuen per consignes dictades, per interessos polítics mal orientats i consignes sense personalitat. El màrtir sofreix quan veu com es prescindeix de Déu, a qui tant estima. El màrtir

¹ Sermó pronunciat per mossén Sanglas a l'església de sant Magí de Cervera, el 19 d'agost de 2009.

sofreix per les persones bones o dolentes.

Quin fonament té el martiri? On està la força del màrtir?

En tenir clara consciència del valor de la persona humana. Doncs sí, el màrtir, arriba a una maduresa humana perquè se sent lliure i obert a la realitat, de manera que també descobreix la intervenció de Déu com creador, que amb Déu hi té una relació amiga com ho vol tenir-la amb les altres persones. La persona del sant, el màrtir, l'home madur, descobreix que està dissenyat per Déu i viu conforme a la dignitat de criatura de Déu i no només en mesures humanes. Sap elevar la condició humana, la realitat de cada dia, a un nivell més profund i total, amb el gest de la fe que és el fonament de la seva fortalesa i no en el poder.

Les decisions que pren no són condicionades per interessos sinó per l'entrega total al que realment és ser persona. Fonamenta les idees, els comportaments i les relacions amb una base segura que és la seva importància global o, millor dit, que és fet a imatge i semblança de Déu. A imatge i semblança de Déu que estima i respecta la llibertat de cada persona.

El sant, el màrtir o persona madura decideix a obrar el bé, que vol portar una vida assossegada, fruir de la natura i de la companyia humana, malgrat que hagi de viure en circumstàncies adverses. Aquesta força és la dels màrtirs i per suposat sant Magí hagué de donar proves de la seva virtut davant les autoritats del seu temps i que mor, segons la tradició, fent el bé als qui li volien mal. Imagineu que l'home actués amb aquesta maduresa i llibertat, quantes coses s'evitarien: mals humors,

baralles, guerres...

2.- *La tradició.* Per honorar el sant Magí tenim aquesta tradició tan bellament realitzada d'anar a buscar l'aigua miraculosa amb tot el protocol acostumat. Hi veig tres aspectes rellevants:

a. El pelegrinatge. Sortir de casa i anar a la recerca de l'aigua, de la pau (dels anacoretas), de bons pasturatges (com Abraham el nòmada), la terra promesa (el poble d'Israel)... El pelegrinatge és fer una experiència de debilitat, d'indefensió (no anar massa carregats i amb la incertesa de si aguantarem la duresa del camí i la fita del camí). El pelegrinatge és moment de trobament amb les persones, de comunió, d'ajuda, de compartir la promesa que ens fa posar en camí. El pelegrinatge és el gest de sortir de casa i encaminar-se cap el desconegut per trobar la presència del que ens guia, tant en les situacions imprevistes com en les més desconcertants. Pelegrinar és tastar la presència (divina) d'Aquell que t'acompanya i dirigeix els nostres passos per camins de pau.

b. L'aigua. Aquest pelegrinatge té un nord, un horitzó, una fita: l'AIGUA; element indispensable al llarg del camí de la vida. L'aigua que apaga la set, dóna vida a la natura i al mateix temps arrasa el que troba pel camí quan aquesta és desborda, però mai podem negar la força de l'aigua. Ho sabem per experiència els que vivim en aquest clima secaner de la nostra estimada Segarra. L'aigua de la salvació del poble d'Israel en el pas del mar Roig. L'aigua de les fonts de Massà i Meribà (Ex 17,1-7), tan semblant al miracle de les fonts de St. Magí, o del bastó (el gaiato) llançat a les aigua amargues de Marà (Ex 15,22-25). I encara una altra cita bíblica de Jn 7,37-

38 "Jesús es posà dret i exclamà: -Si algú té set, que vingui a mi; el qui creu en mi, que begui. Perquè diu l'Escriptura: *Del seu interior brollaran rius d'aigua viva*". L'aigua del baptisme...

L'aigua miraculosa repartida per les cases és un gest humà però d'una transcendència incalculable i de tots ha de sortir un gest d'agraïment.

c. La festa. El veïnat de St. Magí amb tota la seva organització per a celebrar aquesta festa popular i litúrgica fa que la festa sigui un element essencial de culte. Amb signes vius i participats el poble rendeix homenatge al Déu vivent, alhora que implora el favor de poder caminar amb alegria per la vida. En la festa sabem que Déu actua a favor dels seus elegits. És l'olor de l'espígol escampat pels carrers i portat a casa amb ramets.

3.- *Mirar el futur.* El missatge que hem escoltat a l'evangeli "No tingueu por". Nosaltres, cal reconèixer-ho, tenim por al dolor, a les malalties, a la soledat, a quedar-nos sense feina, a perdre una persona estimada, a la mort, a no ser prou fidels a l'evangeli, a no saber educar els infants i joves... Cadascú sap les seves pors. Són coses serioses i és natural que ens angoixin. Jesús també ho sap i vol infondre'ns confiança perquè no vol que

en la vida anem amb un cor encongit. No es tracta d'enganyar-nos o evadir la realitat, però sí de prendre consciència que tota la nostra vida la vivim sota la mirada protectora de Déu.

Jesús no ens amenaça ni vol que tinguem mai por. Simplement ens diu que no ens ha de preocupar tant perdre el que tenim, sinó que ens convida a fer l'esforç d'aconseguir allò que no tenim i que té més valor: sentir-se persona lliure, plena i estimada per Déu, a mirar l'altre com un germà, mai com un enemic. Aquesta és la set que volem que també apagui l'aigua que com a do rebem de Déu sota la invocació de St. Magí.

Deixem que l'Esperit de Crist ressuscitat, que manté viu el record de St. Magí, així com va animar els apòstols a no abandonar sinó a tirar endavant anunciant a tothom la bona nova, també nosaltres no ens quedem simplement en la tradició de la portada d'aigua de les fonts de St. Magí de Brufaganya, sinó que també sapiguem donar raó de la nostra fe. La nostra fe que no és en el més enllà, sinó que ja té sentit viure-la aquí amb tota la força. No tinguem por, anunciem la raó de la nostra fe i del nostre compromís en la vida. Que sant Magí ens protegeixi i tots puguem celebrar durant molts anys aquesta festa entranyable.